

PIK

TEA

TPY

2015

ЕВА ФІГЕЛЬ
Директор
Польського
Інституту
у Києві

Дорогі Друзі,

Театр – це сакральне мистецтво, яке має здатність віддзеркалювати сучасність та вказувати на больові точки суспільства. Окрім сучасних проблем, театр дає нам можливість зануритись у минуле і сягати майбутнього. Театр буває різним. Є театр Шекспіра, Станіславського, Курбаса, Кантора, Гротовського тощо. З театральним мистецтвом ми можемо познайомитись у камерних залах та на площах великих міст і містечок. Головним є те, що протягом багатьох століть стежки до театру не заростають і він надалі захоплює нас і бентежить. Наступний рік у Польщі буде проголошено Роком Театру. Саме тому ми акцентуватимемо увагу на спільних польсько-українських театральних проектах. Серед них будуть не лише театральні постановки а й проведення майстер-класів та мистецьких лабораторій, які діятимуть протягом багатьох років по закінченні Року Театру. Хочу також наголосити на тому, що Інститут очоче підтримує креативні ідеї. Тож, заохочую Вас до співпраці!

ПОЛЬСЬКИЙ ЖУРНАЛ «ТЕАТР» № 10 2014 РОКУ БУВ ПРИСВЯЧЕНИЙ УКРАЇНСЬКОМУ ТЕАТРУ ТА ВИЙШОВ ПІД ЗАГОЛОВКОМ «ТЕАТР ВІЛЬНОЇ УКРАЇНИ»

ЯЦЕК КОПЦІНСЬКИЙ **головний редактор журналу «Театр»:**

«Кілька місяців тому Ганна Веселовська, театрознавець з Києва, запропонувала ідею “українського” номеру “Театру”... Українські автори з великою відповідальністю поставилися до нашої пропозиції і саме тому в поданих текстах та інтерв’ю сформульовані найважливіші питання. Про стан національної культури, про суспільну роль театру, про функції нової драматургії, про театральну традицію та експерименти молодих режисерів, про потреби та очікування глядачів, про стосунки театру із владою і стосунки з державою, яка лиш щойно потроху почала змінюватися, а вже має боронитися від загрози сепаратизму».

ГАННА ВЕСЕЛОВСЬКА **«Інший театр»:**

«Офіційна хвиля гламурного кітчю, що захопила останніми роками державні театри країни, поглинула, чи радше привласнила сакральну для українців національну тематику. [...] Перетворюючи українську криваву історію на серію мальовничих картинок, театр тим самим відсторонював глядачів від болючого осмислення українського історичного вибору, який завжди йшов по лінії Захід-Схід. [...] Відтак альтернатива подібній фетишизації минулого у купі з сучасним офіціозом, за законами творчості, мусила б пробитися на поверхню і протиставити щось офіційно-кітчевому театру, який так полюбляють люди в державних кріслах. І поволі, мов фотонегатив, “інший” театр став проявлятися».

ВЛАД ТРОЇЦЬКИЙ**«Ребрендинг цвинтарної культури»**

«...Єдиний шлях до оновлення – виділити “чистий” незалежний театр і там починати формувати новий тип усвідомлення культурного продукту. Коли нові проекти стануть успішними на внутрішньому та світовому ринку, тільки тоді держава отримає механізм, яким чином проводити заміну кадрового складу. [...] нинішні події в Україні – це насправді війна двох агонізуючих цивілізацій. З одного боку, агресивна Росія, яка не здатна випрацювати жодних нових конструктивних смислів, окрім як розв’язати війну. А з іншого – стомлена пасивна Європа, комфортна цивілізація для літніх людей. Україна ж починає зараз чисту сторінку історії».

СТАНІСЛАВ МОЙСЕЄВ**«Має виникнути реальна конкуренція»**

розмовляв Сергій Васильєв

«Якщо говорити дуже схематично, то Національний академічний драматичний театр імені І. Франка, на мій погляд, має прагнути відповідати на культурний та соціальний запит усіх громадян України – від Криму до Закарпаття, від Слобожанщини до Галичини. І, припустімо, творчість західно-українських письменників, починаючи від Івана Франка, ім’я якого носить театр, потрібно вміти зробити на цій сцені настільки живим та актуальним, щоб це було цікаво дивитися і жителям Волині, і жителям Донбасу».

АННА ЛИПКІВСЬКА**«Актуальна драма на шляху до сцени»**

«Деякі тексти, створені у 2012 – на початку 2013 рр., нині виглядають пророчими, причому це не один-два випадки, але виразна тенденція. Так, у “Балі бетменів” Тетяни Киценко кандидати у мери міста виявляються... двома головами одного й того самого монстра (одна – “освічена”, друга – “люмпенізована”). Ці голови ведуть між собою “боротьбу” за симпатії виборців!».

ІРИНА ЧУЖИНОВА**«Великі надії»**

«Буквально за останні п’ять років у полі зору опинилися одразу кілька десят режисерів, які цілком справедливо перебрали на себе епітет “молоді”... Тамара Трунова, Стас Жирков, Павло Юров, Максим Голенко, Олена Роман, Олександра Меркулова (Київ), Ігор Матіїв (Донецьк), Антон Романов (АР Крим), Орест Пастух (Івано-Франківськ), Євген Худзик, Богдан Ревкевич (Львів), Володимир Снегурченко (Харків), Тетяна Шевченко (Макіївка), Влада Белозьоренко (Херсон). [...] Нова режисерська генерація не поспішає із програмними виставами, із гучними заявами про себе. Молоді не формують протестний мистецький рух, непримиренно опозиційний до їхніх попередників. Не конфліктують і не епатують».

ПАВЛО ЮРОВ «Казка про Новоросію»

19 жовтня в Любліні завершився фестиваль «Конфронтації театральні». В останній вечір у рамках програми резиденції ЕЕРАР було презентовано сценічне читання документального тексту, створеного Павлом Юровим та Анастасією Касіловою «Донбас, повстань! Казка про Новоросію». Павло Юров провів у полоні бойовиків у Слов'янську більше 2 місяців, однак його особистий досвід не ввійшов у фінальний варіант тексту, написаного на основі опублікованих у друкованих та електронних ЗМІ статей та інтерв'ю, постів у соціальних мережах тощо.

Також сценічні читання «Донбас, повстань! Казка про Новоросію» відбулися 29 жовтня 2014 року у варшавському Театрі Повшехному.

ПРЕМ'ЄРА У ХАРКОВІ

6, 7 та 9 грудня на сцені Харківського державного академічного драматичного театру імені Т. Шевченка відбудеться прем'єра «Антигона у Нью-Йорку» за п'єсою Януша Гловацького, переклад Олександра Ірванця. У п'єсі представлено історію вихідців зі Східної Європи, які приїхали до Америки у пошуках свободи і кращого життя.

Режисер вистави Анджей Щитко: «Окрім цього, хоч поставити українцям запитання, чи вони ментально готові до прийняття західної демократії? Чи мають усвідомлення усіх обов'язків та зобов'язань, які випливають з належності до Євросоюзу?»

з інтерв'ю інтернет-порталу Eastwestinfo.eu

ЗАРАДИ ЧОГО ВБИВАТИ? ВІЙНА. МИР. УКРАЇНА Куратор: Йоанна Віховська

Проект є художньою та інтелектуальною відповіддю на події останніх місяців в Україні. Київська революція, як школа політичної думки і взяття у власні руки відповідальності за вигляд країни, стала викликом для всієї Європи. Війна на Сході України щоденно піддає випробуванню цінності, які лежать у підвалинах європейської спільноти. Міжнародна група митців, експертів, активістів з Польщі, України та кількох інших країн пропонує повернення до дії, аналізу та спостереження дійсності. Окрім цього, організатори передбачили цикл художніх подій.

«ЩОДЕННИКИ МАЙДАНУ» Наталія Ворожбит / Театр Повшехни

Режисер: Войтек Клемм. Актори: Пауліна Хрусцель, Гжегож Фалковський, Пауліна Холтз, Міхал Напйонтек, Марія Робашкевіч, Міхал Сітарський, Казімеж Висота.

З листопада 2013 по лютий 2014 учасники руху «нова українська драма» записували свідчення учасників київського протесту. Наталія Ворожбит скомпонувала з них документальний текст, що портретує революцію з середини, побачену очима звичайних людей. Спектакль конденсує факти і емоції. Документалістика вписана в тіла акторів, перекладена на рух і музичний супровід.

ПОЛЬСЬКО-УКРАЇНЬСЬКА СПІВПРАЦЯ

Спільний двоетапний проект майстер-класів

Організатори: ЕЕРАР / ГО «Театральна платформа» / ГО «Драбина».

Літня школа «Режисер – драматург – “dramaturge”: формування ідеї» / Плюти / 18-24 серпня 2014 року

Майстер-клас «Навіщо думати?» / Львів / 17-23 листопада 2014 року

Тренери: куратор Йоанна Віховська, драматург Марчін Цецко, драматург Валерій Мамонтов.

Учасники – українські режисери, драматурги, театрознавці. Сьогодні одним із нагальних завдань для українських театрів є встановлення діалогу з глядачем. Театр від початку має потенціал для того, щоб стати відкритою платформою для дискусій, спілкування різних груп. Проект створено з метою формування робочих груп нового типу «режисер – драматург», які б продовжували співпрацю.

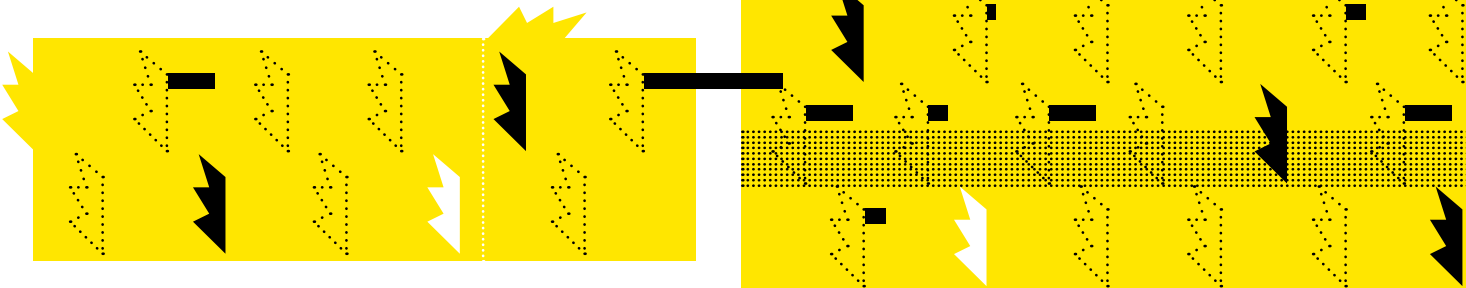
ПЕРША СЦЕНА СУЧАСНОЇ ДРАМАТУРГІЇ (ЛЬВІВ) / БУРГОМІСТР

Сценічні читання п'єси «Бургомістр» Малгожати Сікорської-Міщук. Режисер – Антон Романов.

П'єса про відчуття персональної відповідальності за спільноту, її минуле та майбутнє; про те, що просте бажання зрозуміти іншого може стати першим кроком до розуміння нас самих. «Бургомістр» – фіналіст Драматургічного конкурсу R@port у Гдині (2010) та міжнародного конкурсу Stueckemarkt у Берліні (2011).

Малгожата Сікорська-Міщук – драматург і сценарист. Одна з найвідоміших сучасних польських авторів.

Перша сцена сучасної драматургії «Драма.UA» – це перша і, поки що, єдина в Україні постійно діюча платформа для постановок сучасної драматургії.

СПОВІДЬ ПІСЛЯ ЗЛАМУ

Антологія сучасної польської драматургії

Темпора / 2014

«Уваги читача і театру заслуговує буквально кожна п'єса, вміщена в антології. Творам передує розлоге передне слово польського театрознавця Романа Павловського "Навіщо ці п'єси з Польщі?", по суті, стисла історія польської драматургії останніх двадцяти років...»

Надія Соколенко

«На роздоріжжі. Між порахунками з минулим і критикою сучасності», Український театр – 2014 – № 2.

«НОВА УКРАЇНЬСЬКА ДРАМАТУРГІЯ»

Найближчим часом у Польщі має з'явитися в перекладі антологія української драматургії ("Nowy dramat ukraiński").

До книжки увійшли такі тексти:

«На початку і наприкінці часів» / **Павло Ар'є**; «Дев'ятий місячний день» / **Олександра Громова (Погребінська)**;

«Коли повертається дощ» / **Неда Неждана**;

«Вій» / **Наталя Ворожбит**; «Свиняча печінка» /

Сашко Брама; «Фемен» / **Ден Гуменний**.

ЧАСОПИС «ДІАЛОГ» присвятив шостий номер 2014 року українській драматургії

Серед іншого, у номері можна було ознайомитись з текстами польських та українських режисерів і драматургів, які стосувались Революції Гідності та воєнним діям на Сході України.

«НАЙВИЩІ БУДИНКИ, НАЙГЛИБШІ МОГИЛИ»

Збірка п'єс Януша Гловацького

Темпора / 2014

«П'єс у збірці – чотири. Правда, остання – мікроп'єса. Її ніби можна й проігнорувати. Отож, маємо «сакральне» число три – три великі п'єси. І кожна з них – це, з одного боку, інтерпретація, а з іншого, заперечення класичних сюжетів – античної «Антиґони», чеховських «Трьох сестер» і казкової «Попелюшки».

Петро Кралюк

«Реалії незмінні: українське прочитання п'єс Януша Гловацького»

«ВІНТ ЧИ БРИДЖ — THIS IS THE QUESTION»

Темпора / 2014

Завдяки цьому виданню український читач нарешті отримає змогу насолодитися драматургією Віткаці, яскравого провісника театру абсурду.

До книги увійшло шість п'єс:

«Бляха Муха», «Каракатиця», «Ласощі й макаки», «Вар'ят і монашка», «Мати» і «Соната Вельзевула».

Польський
Інститут
Київ

Завітайте:

вівторок, четвер / 12:00 – 19:00
вул. Б. Хмельницького, 29/2, оф.17
01030 Київ, Україна

Телефонуйте:

+38 044 288 03 04

Надсилайте факси:

+38 044 288 02 86

Відвідайте:

www.polinst.kiev.ua

Пишіть:

infoipkyiv@msz.gov.pl

Польський Інститут у Києві – представництво Міністерства закордонних справ Республіки Польща, метою діяльності якого є: популяризація польського наукового і культурного життя, презентація в Україні найцікавіших і найрізноманітніших подій та явищ, що відбуваються в Польщі. Інститут надає фінансову та організаційну підтримку у реалізації спільних проєктів (передусім міждисциплінарних).